

SÉRIE KONVENT

ČISTO KREVNÍ

AUTORKA BESTSELLERU Z KRVE A POPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Čistokrevní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentrout

Čistokrevní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ČISTO KREVNÍ

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

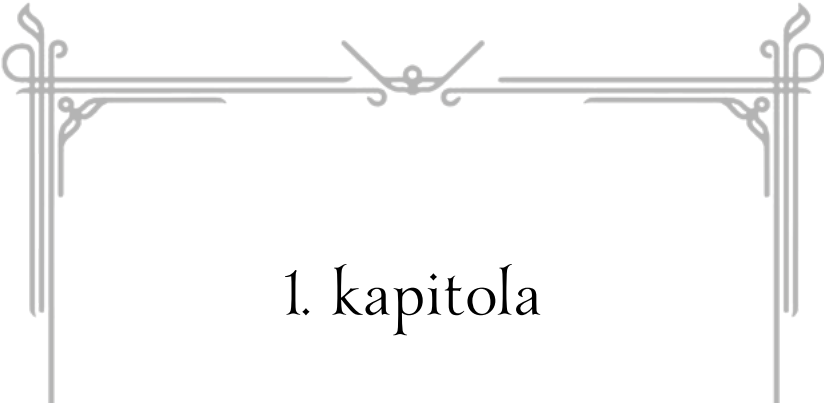
Přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

PURE copyright © 2012, 2022 by Jennifer L. Armentrout
All right reserved
Cover and internal design 2024 by Sourcebooks
Cover design by Nicole Hower
Cover images © Sanit Fuangnakhon; Raland / Shutterstock.com
Translation © Zdík Dušek, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7530-3
ISBN e-knihy 978-80-253-7553-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7554-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7541-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Pro mou rodinu a Loki
(Jo, věnuju knihu psovi)

1. kapitola

Civěla jsem do stropu tělocvičny a před očima mi tančily černé skvrnky. Pekelně mě bolel zadek. Nebylo divu, protože jsem na něj už asi tak padesátkrát spadla. Jediné, co mě nepálilo bolestí, byl obličej; ten jsem měla v jednom ohni z úplně jiného důvodu.

Lekce bojového umění defendu se nevyvíjela dobře.

Tenhle styl boje zblízka jsem neměla zrovna v krvi. S hlasitě protestujícími svaly jsem se vyhrabala na nohy a otočila se čelem k našemu trenérovi.

Trenér Romvi si prohrábl řídnoucí vlasy. Tvářil se, jako by ho celá třída znechucovala. „Kdybych byl démon, už byste byla mrtvá. Rozumíte? Mrtvá, ne živá, slečno Androsová.“

Jako kdyby existovala nějaká jiná definice slova „mrtvá“, kterou jsem neznala. Zaskřípala jsem zuby a přiměla se přikývnout.

Romvi po mně vrhl další šíravý pohled. „Dá se těžko uvěřit, že v sobě máte jakékoliv množství éteru, slečno Androsová. Podstata bohů je ve vás promrhána. Bojujete jako smrtelník.“

Nezabila jsem snad už *tři* demony lačnicí po éteru? Copak to vůbec nic neznamenalo?

„Postavte se proti sobě. Pozorně sledujte pohyby soupeře. Víte, co máte dělat,“ pokynul.

Otočila jsem se zpátky k Jacksonu Manosovi, idolu místního Konventu a svému současnému protivníkovi. Jeho snědá pleť a tmavé, sexy oči mě rozptylovaly.

Mrkl na mě.

Přimhouřila jsem oči. Při tréninku jsme nesměli mluvit. Romvi měl pocit, že by tím utrpěla autentičnost boje. Ve skutečnosti, navzdory veškeré svojí atraktivitě, to ale nebyl Jackson, kdo způsoboval, že mi pořád unikaly jeho výpady a kopy s otočkou.

Důvod mého naprostého selhání se opíral o stěnu tělocvičny. Čelo mu zakrývaly tmavé vlny vlasů, které mu padaly do kovově šedých očí. Někdo by možná řekl, že Aiden St. Delphi potřebuje ostříhat, ale já jsem nespoutanější, divočejší vzhled, jemuž dával v poslední době přednost, přímo zbožňovala.

V dalším okamžiku se naše pohledy střetly. Aiden znovu zaujal postoj, jaký jsem až příliš dobře znala: paže s pěkně vyrýsovanými svaly zkřížené na prsou, rozkročené nohy. Pozoroval, pořád pozoroval. Teď mi svým pohledem naznačil, že bych měla věnovat pozornost Jacksonovi, a ne jemu.

V mém nitru jako by se vymrštily stlačené pružiny – další věc, na kterou jsem si pomalu zvykala. Stávalo se to pokaždé, když mi na něj padl zrak. Nebylo to ani tak téměř dokonalou křivkou jeho lícních kostí nebo tím, jak se mu při úsměvu vyrýsovaly v tvářích dolíčky. Ani těmi neskutečně vypracovanými svaly na jeho těle...

Na poslední chvíli jsem se vytrhla ze zasnění. Tvrdým máchnutím ruky jsem zastavila Jacksonovo koleno a rozmáchla se k úderu proti hrdlu. Jackson ho snadno odrazil. Kroužili jsme kolem sebe, vyráželi proti sobě výpady a uhýbali před nimi. Jackson couvl a spustil ruce k bokům. Uviděla jsem příležitost a pokusila se ji využít. Otočila jsem se a vykopla kolenem proti Jacksonovu břichu. Jackson se vrhl ke straně, ale ne dost rychle. Moje koleno se mu tvrdě zabořilo do žaludku.

Trenér Romvi kupodivu zatleskal. „Dobrá...”

„A sakra,“ zaúpěl Caleb Nicolo, můj nejlepší kamarád a partner v nekalostech, z hloučku studentů, kteří stáli u stěny.

U obranných kopů je důležitá jedna věc: jakmile zasáhnete protivníka, musíte ho buď okamžitě dorazit, nebo uskočit. Já jsem neudělala ani jedno. Jackson se zlomil v pase přes moje koleno a klesl na zem. Bohužel mě strhl s sebou. Dopadli jsme na žíněnku a Jackson nějak – vážně pochybuju, že náhodou – skončil natažený na mně. Jeho váha mi zvrátila hlavu dozadu a vyrazila mi dech.

Trenér Romvi něco zaječel – v rozrušení přešel do jiného jazyka, možná rumunštiny nebo tak.

Každopádně, ať říkal cokoli, podezře se to podobalo kletbám.

Jackson zvedl hlavu. Vlasy, které mu normálně sahaly k ramenům, teď clonily před zbytkem třídy jeho úšklebek. „Pořád ležíš na zádech, co?“

„Ha, to platí spíš pro tvoji holku. Slez.“ Zatlačila jsem mu do ramen. Jackson se se smíchem odkulil a vstal. Od celého toho incidentu „moje mamka zavraždila rodiče jeho holky“ jsem s Jacksonem nevycházela nijak dobře. Vlastně jsem kvůli své mrtvé démonské matce nevycházela ani s většinou ostatních studentů. Hádejte proč.

Zardělá rozpaky jsem se zvedla na nohy a nenápadně střelila pohledem po Aidenovi. Z obličje se mu sice nedalo nic vyčíst, ale věděla jsem, že už si v duchu sestavil seznam všech mých chyb a uložil si ho do paměti. To nicméně nebyl můj momentální problém.

Trenér Romvi přírázoval přes žíněnky a zastavil se před námi. „To bylo naprosto nepřijatelné! Musíte se vzdát, nebo protivníka dorazit.“

Na zdůraznění svých slov proti mně vymrštil ruku a zasáhl mě s ní do prsou. Zapotácela jsem se a pevně jsem sevřela rty. Každá buňka v mém těle požadovala, abych mu na oplátku udělala to samé.

„Žádné čekání! A vy.“ Romvi se zamračil na Jacksona. „Hodláte si jen tak pro zábavu lehat na demony? Dejte mi vědět, jak to dopadlo.“

Jackson zrudl, ale neodpověděl. Při Romviho lekcích jsme neodmlouvali.

„Jděte ze žíněnek – vy ne, slečno Androsová!“

Zastavila jsem se a beznadějně se podívala na Caleba a Olivii. Opláceli mi pohled se stejným výrazem jako já. Byla jsem smířená s tím, co se mělo vzápětí stát, protože k tomu docházelo v každé hodině s Romvim. Otočila jsem se k trenérovi a čekala na velkolepou nakládačku.

„Mnozí z vás nejsou připravení na závěrečné zkoušky.“ Romvi přecházel po okraji žíněnk. „Mnozí z vás zemřou hned během prvního týdne v terénu, ale vy, slečno Androsová? Vy jste ostuda Konventu.“

Romvi byl zase ostudou celého svého pohlaví, a taky jsem mu to pořád nepředhazovala.

Pomalů mě obcházel. „Jsem ohromený, že jste čelila démonům a pořád stojíte přede mnou. Někteří se domnívají, že máte potenciál, slečno Androsová. Já jsem ho ještě nezaznamenal.“

Koutkem oka jsem zahlédla Aideny. Ztuhl a díval se na nás přimhouřenýma očima. I on věděl, k čemu se schyluje, ale nemohl proti tomu nic dělat, ani kdyby chtěl.

„Dokažte mi, že sem patříte,“ pokračoval Romvi. „Dokažte mi, že vás přijali na Konvent na základě schopností, a ne rodinných vazeb.“

Romvi byl větší kretén než většina trenérů. Byl jedním z čistokrevných – podobně jako Aiden –, kteří se rozhodli, že se stanou strážci, místo aby proplouvali životem díky rodinnému jmění. Takoví čistáci byli vzácní, ale tím podobnosti mezi Romvim a Aidenem končily. Romvi mě od první lekce nenáviděl a já jsem si namlouvala, že u Aideny jde o pravý opak.

Trenér zaútočil.

Na někoho tak starého se Romvi rozhodně uměl pohybovat rychle. Zacouvala jsem a zkoušela si vybavit všechno, co mě Aiden učil během léta. Romvi vykopl patou proti mému břichu. Odrázila jsem ji a vyslala proti němu úder pěstí, který jsem myslela opravdu, *opravdu* vážně. Zastavil ho. Tak jsme pokračovali, vyměňovali jsme si a inkasovali rány. Zasahoval mě častěji než já jeho a postupně mě zatlačoval k okraji žíněnk.

S každým úderem a kopem byly Romviho výpady brutálnější a brutálnější. Opravdu to bylo jako bojovat s démonem, protože jsem vážně věřila, že mi Romvi chce ublížit. Odolávala jsem mu, dokud mi teniska nesklouzla z okraje žíněnky. Dopustila jsem se taktické chyby.

Nechala jsem se rozptýlit.

Ronvi toho okamžitě využil. Natáhl ruku, popadl mě za ohon vlasů a strhl mě k sobě. „Neměla byste tak podléhat marnivosti,“ řekl a otočil mě zády ke dveřím. „A ostříhat si vlasy.“

Zabořila jsem Romvimu pěst do břicha, ale nevyvedlo ho to z míry. S využitím mé vlastní setrvačnosti – a vlasů – mnou udeřil o žíněnku. Překulila jsem se, napůl vděčná, že je konec. Ani mi nevadilo, že mi nakopal zadek před celou třídou. Hlavně že už to...

Romvi mě chytil za ruku a trhl mi s ní vysoko za záda, takže jsem se musela zvednout na kolena. „Poslouchejte mě, půlčáci. Zemřít v boji už není vaše nejhorší noční můra.“

Vykulila jsem oči. *Ale ne. Ne, ne, ne. Přece by si nedovolil...*

Vyhrnul mi rukáv košile pod ochrannou vestou a odhalil mou kůži až po loket. „Takhle dopadnete. Pořádně se podívejte na to, co se stane, jestli selžete. Promění vás ve zrůdu.“

Tváře mi hořely a v hlavě jsem najednou měla prázdno. Snažila jsem se, opravdu hodně jsem se snažila schovávat jizvy před spolužáky. Soustředila jsem se na cokoli jiného než obličej ostatních studentů, zatímco Romvi dál ukazoval světu stopy po démoních kousancích. Zrak mi padl na jeho drsnou, zestárlou ruku a přejela jsem po ní očima k jeho bojem zjizvené paži. Rukáv košile se mu poodhrnul a odhalil tetování pochodně obrácené plameny dolů.

Trenér Romvi mi nepřipadal jako typ, který by měl zálibu v tetováních.

Konečně mě pustil a dovolil mi, abych si stáhla rukáv zpátky dolů. Doufala jsem, že ho vysávali hladoví démoni. Možná jsem vypadala jako zjizvené monstrum, ale v ničem jsem neselhala. Zabíla jsem

démona, který byl v posledku zodpovědný za to, jak jsem teď vypadala – svoji matku.

„Nikdo z vás není připravený na to, aby se stal strážcem a aby čelil polokrevným démonům, kteří prošli stejným výcvikem jako vy.“ Romviho hlas se rozléhal místností. „Nečekám, že se u většiny z vás do zítřka projeví nějaké zlepšení. Rozchod.“

Bojovala jsem s nutkáním skočit Romvimu na záda jako opice a zlomit mu vaz. Tím bych si sice nezískala žádné příznivce, ale zvrhlý pocit uspokojení by skoro stál za to.

Jackson do mě na odchodu strčil. „Tvoje ruka vypadá jako šachovnice. Fakt sexy.“

„Jo, to mi tvoje holka říkala o tvém ptá-“

Trenér Romvi vymrštil ruku a chytil mě za bradu. „Zlepšení by potřebovala i vaše ústa, slečno Androsová.“

„Ale Jackson...“

„To je mi jedno.“ Spustil ruku, dál mě však probodával pohledem. „Takové ošklivé poznámky ve svých hodinách netoleruji. Berte to jako poslední varování. Příště vás pošlu za děkanem.“

To snad není pravda, sakra. Dívala jsem se, jak Romvi odchází z tělocvičny.

Přistoupil ke mně Caleb a podal Olivii její tašku s věcmi na převlečení. Z očí odstínu té nejčistší oblohy mu svítil soucit. „Je to blbec, Alex.“

Mávla jsem rukou – ani jsem si nebyla jistá, jestli mluví o Romvim, nebo o Jacksonovi. Podle mě byli blbci oba.

„Jednou vybuchneš a zabiješ ho.“ Luke si prohrábl svoje bronzové lokny.

„Kterého z nich?“ zeptala jsem se.

„Oba,“ zazubil se Luke a poklepal mi na ruku. „Jenom doufám, že u toho budu, abych to viděl.“

„Já taky.“ Olivia se zavěsila do Caleba. Předstírali, že ať už je mezi nimi cokoliv, nejde o nic vážného, ale znala jsem pravdu. Kdykoliv se

Olivia dotkla Caleba, což se stávalo často, Caleb úplně zapomněl, co se kolem něj děje, a na obličej se mu objevil přihlouplý úsměv.

Na druhou stranu, v Oliviiině blízkosti získávala podobný výraz řada půlcáků mužského pohlaví. Olivia byla překrásná. Pleť karamelového odstínu jí záviděla většina polokrevných. A stejně tak i její šatník. Zabíjela bych, abych se dostala k jejím šatům.

Na náš hlouček dopadl stín a všichni se rychle rozptýlili. Nemusela jsem zvedat pohled, abych věděla, že to je Aiden. Jen on uměl dosáhnout toho, že před ním prakticky všichni utíkali. To respekt a strach dokážou.

„Zatím se měj,“ zavolal na mě Caleb.

Nezávazně jsem přikývla a dál jsem upírala pohled na Aidenovy tenisky. Po tom, jak se mnou Romvi zamezl, jsem se na něj styděla podívat. Usilovala jsem o Aidenův respekt, snažila jsem se dokázat, že mám potenciál, jak Aiden a Leon věřili už v den, kdy se mě Marcus pokusil vyhodit z Konventu.

Je legrační, jak jediná osoba dokáže během několika vteřin veškerou snahu zničit.

„Alex, podívej se na mě.“

Proti své vůli jsem poslechla. Kdykoliv mě takhle oslovil, nemohla jsem si pomoci. Stál přede mnou, svaly v dlouhém, štíhlém těle napjaté. Momentálně jsme předstírali, že jsem se mu nepokusila věnovat svoje panenství, tu noc, kdy jsem zjistila, že se proměním v druhého apollyona. Aidenovi šlo předstírání velice dobře, já jsem na to ale pořád nedokázala přestat myslet.

„Neselhala jsi.“

Pokrčila jsem rameny. „Nevypadá to tak, nemám pravdu?“

„Trenéři a učitelé jsou na tebe přísnější kvůli zameškanému času a kvůli tomu, že tvůj strýc je děkan. Lidi se dívají na to, co děláš. Všimají si tě.“

„A můj nevlastní otec je ministr Rady. Já to chápu, Aidene. Hele, ukončeme to.“ Mluvila jsem o trochu příkřeji, než jsem zamýšlela, ale

Aiden viděl, jak ponižující pro mě tahle hodina byla. Nepotřebovala jsem to s ním ještě probírat.

Chytil mě za loket a vyhrnul mi rukáv. Tentokrát to na mě mělo úplně jiný účinek. Srdce se mi zatřepotalo v hrudi a tělem se mi rozšířila vlna tepla. Čistokrevní byli nám půlčákům zapovězení, takže to, co se mezi námi odehrálo, se rovnalo situaci, kdy bych osahávala papeže nebo nabídla Gándhímu sendvič s rostbífem.

„Neměla by ses za ty jizvy stydět, Alex. Vůbec.“ Aiden mi pustil ruku a pokynul mi do středu tělocvičny. „Začneme, ať si můžeš odpočinout.“

Vlekla jsem se za ním. „A co tvůj odpočinek? Nemáš dneska v noci hlídku?“ Aiden pracoval na dvojité úvazek – k povinnostem strážce si přibral ještě můj výcvik.

Byl výjimečný. Zvolil si dráhu strážce a dobrovolně se rozhodl trénovat mě, abych nebyla tolik pozadu za ostatními studenty. Nemusel dělat ani jedno, i když k povolání strážce ho přivedl smysl pro spravedlnost. To jsme měli společné. Proč mi ale chtěl pomáhat? Ráda bych si myslela, že ho nepopíratelně přitahuju – jako on přitahuje mě.

Obcházel mě, ale na okamžik se zastavil, aby mi upravil ruce. „Držíš je špatně. Proto tě Jackson pořád zasahoval.“

„Co bude s tvým odpočinkem?“ zopakovala jsem.

„O mě se neboj.“ Zaujal bojový postoj a mávl na mě, ať se přiblížím. „Starosti si dělej spíš o sebe, Alex. Tohle pro tebe bude náročný rok s trojnásobnou dávkou výcviku.“

„Měla bych víc volného času, kdybych nemusela trénovat se Sethem.“

Aiden se proti mně ohnal tak rychle, že jsem jeho úder jen tak tak odrazila. „Alex, to už jsme probírali.“

„Já vím.“ Zastavila jsem další výpad. Jeden den mě trénoval Aiden, druhý Seth. Totéž platilo o každém druhém víkendu. Jako kdybych byla v jejich střídavé péči, ale dneska jsem ještě svou *druhou polovičku* neviděla. Zvláštní – většinou se pohyboval někde poblíž.

„Alex.“ Aiden se narovnal a pozorně se na mě zadíval.

„Co je?“ Spustila jsem ruce.

Otevřel pusy a zase ji zavřel, jako kdyby chtěl něco říct, jenže pak si to rozmyslel. „V poslední době vypadáš trochu unaveně. Máš dost odpočinku?“

Cítila jsem, jak rudnu. „Bohové, to vypadám tak hrozně?“

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. Obličej mu zjhl. „Vůbec nevypadáš špatně. Já jenom, že... máš za sebou hodně těžké období a připadáš mi unavená.“

„Jsem v pohodě.“

Aiden mi položil dlaň na rameno. „Alex?“

Z jeho dotyku se mi rozbušilo srdce. „Jsem v pohodě.“

„To říkáš pořád.“ Zapátral mi očima v obličejí. „Pokaždé odpovíš takhle.“

„Říkám to, protože se mnou není nic v nepořádku!“ Pokusila jsem se před ním uhnout, ale položil mi dlaň i na druhé rameno a tím mě v podstatě uvěznil přímo před sebou.

„Není se mnou nic v nepořádku,“ zopakovala jsem, avšak podstatně tišeji. „Jsem v pohodě. Totálně a na sto procent v pohodě. Se vším.“

Aiden se znovu nadechl, patrně aby pronesl něco absurdně povzbudivého, ale nakonec mlčel. Jen se na mě díval a stisk jeho rukou zesílil. Věděl, že lžu.

Všechno nebylo v pohodě.

Noční můry o těch děsivých hodinách v Gatlinburgu mi nedovolovaly spát. Skoro všichni na škole mě nenáviděli, protože věří, že to já jsem byla důvodem útoku démonů v Lake Lure během léta. Sethova neustálá blízkost jejich podezření ještě posilovala. Ze všech půlčáků věděl jen Caleb, že se mám stát druhým apollyonem – a doplnit Setha jako jeho nadpřirozená supernabíječka nebo něco na ten způsob. Sethova pozornost mi rozhodně nezískala fanyanky mezi půlčáčkami. Všechny dívky chtěly Setha, zatímco já se ho chtěla jenom zbavit.

Když se však na mě Aiden díval tak jako teď, zapomněla jsem na celý svět. Z Aidenova výrazu jsem nedokázala vyčíst skoro nic, ale jeho oči...

no, jeho oči mi říkaly, že si taky nevede nijak skvěle v té šarádě s předstíráním, že jsme se málem nedali dohromady. Aiden na to pořád myslel; sakra, myslel na to právě teď. Možná si představuje, co by se stalo, kdyby nás nevyrušil Leon – možná si to dokonce představuje tolik jako já. Možná lehává v posteli, nemůže spát a vzpomíná na to, jak blízko u sebe naše těla byla.

Já jsem na to rozhodně vzpomínala.

Napětí o několik stupňů zhoustlo a mnou se nadále rozlévalo příjemné teplo. Tohle byly chvíle, pro které jsem žila. Napadlo mě, co by udělal, kdybych přistoupila těsně k němu. Nevyžadovalo by to ode mě žádné úsilí. Myslel by si, že potřebuju jenom utěšit? Protože Aiden byl typ, který by mě utěšil. A pak, kdybych zaklonila hlavu, políbil by mě? Vypadal, že by nejradši dělal oboje. Objímal mě, líbal mě a dělal všechny možné nádherné, zakázané věci.

Vykročila jsem.

Jeho ruce na mých ramenou sebou trhuly a jeho obličej získal nerozhodný výraz. Na vteřinu – jenom na vteřinu – to, myslím, opravdu zvažoval. Pak ale zpevnil ruce jako hráz, která mě měla zadržet.

Za námi se otevřely dveře a Aiden ruce spustil. Otočila jsem se. Měla jsem sto chutí dát vyrušiteli pěstí do obličeje. Byla jsem *tak* blízko, abych dostala, co jsem chtěla.

Ve dveřích se rýsovala Leonova mohutná postava v typickém černém úboru strážců. „Omlouvám se, že ruším, ale tohle nemůže počkat.“

Leon pořád Aidenovi nosil nějaké důležité zprávy. Naposledy nás vyrušil dvě vteřiny poté, co jsem dala Aidenovi zelenou, ať to se mnou dovede do konce.

Leon měl talent pro ta nejhorší načasování všech dob.

Minule to samozřejmě bylo opravdu vážné. Našli Kaina, a živého. Kain býval polokrevný strážný a pomáhal Aidenovi s mým výcvikem. Víkendový výlet do nedalekého Lake Lure ale dopadl pro všechny zúčastněné fatálně. Kain útok démona přežil, vrátil se však do Konventu

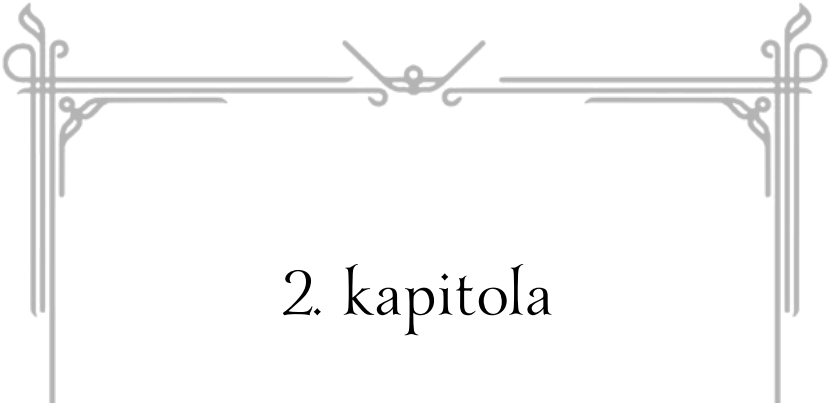
jako bytost, jejíž existenci jsme považovali za nemožnou – jako polokrevný démon.

Teď byl po smrti a já jsem viděla, jak zemřel. Měla jsem ho ráda a chyběl mi, i když zabil několik čistáků a při výcviku se mnou vymetal podlahu. Po návratu z Lake Lure to ale nebyl Kain, jakého jsem znala. Podobně jako mamka se proměnil v děsivou verzi svého skutečného já.

Leon vykročil k nám. Jeho mohutná postava vypadala jako chodící reklama na steroidy. „Došlo k útoku démonů.“

Aiden ztuhl. „Kde?“

„Tady v Konventu.“

2. kapitola

Trénink byl oficiálně zrušen.
„Jdi rovnou na kolej, Alex, a zůstaň tam,“ pokynul mi Aiden před odchodem z tělocvičny.

Místo toho jsem šla do kavárny.

V žádném případě jsem nehodlala trávit čas ve svém pokoji, když po okolí pobíhal nějaký démon. Chvilí jsem zvažovala, že ty dva budu sledovat, ale moje nindžovské schopnosti nenápadného plížení nestály za moc.

Když jsem přešla nádvoří, obloha potemněla a získala zlověstný nádech. Přidala jsem do kroku, protože když nebe vypadalo takhle, museli jste tomu věnovat pozornost. V září tu nastávala období hurikánů. Nebo to mohlo jednoduše znamenat, že někde poblíž je rozčilený Seth; jeho nálady se překvapivě promítaly do počasí.

V kavárně všichni posedávali v malých hloučkách a ve tvářích se jim zračilo znepokojení. Všimla jsem si, že v místnosti není jediný čisták. Vzala jsem si jablko a sodovku a klesla jsem na židli vedle Caleba.

Vykuleně se na mě podíval. „Slyšelas o tom?“

„Jo, právě jsem měla trénink a Leon to přišel oznámit Aidenovi.“
Střelila jsem pohledem po Olivii. „Znáš nějaké podrobnosti?“

„Slyšela jsem jenom, že jedna z mladších studentek – Melissa Callaová – se dneska neukázala na hodinách. Její kamarádi si začali

dělat starosti a šli do jejího pokoje. Objevili ji v posteli, okno otevřené.“

Opřela jsem se dozadu a potlačila jsem čím dál silnější nepříjemný pocit. „Žije?“

Olivia zabodla vidličku do pizzy. Její čistokrevná matka úzce spolupracovala s Radou a naštěstí pro nás dodávala své dceři podrobné informace o všem, co se děje. „Skoro ji vysál, ale žije. Nevím, jak je možné, že o tom její spolubydlící nevěděla, ani proč démon nenapadl i ji.“

„Jak tady u Háda může pobíhat nějaký démon?“ Luke zvedl ruku a zmateně se zamračil. „Jak mohl proniknout přes hlídače?“

„Musel být půlčák,“ řekla Elena, která seděla u stolu o kousek dál. S krátkými vlasy a velkýma zelenýma očima vypadala jako mimořádně vysoká víla Zvonilka.

Až do letošního léta jsme se domnívali, že polokrevné nelze proměnit v démony. Čištěcí byli jako nádoby po okraj naplněné éterem a démon byl jako psychotický narkoman ochotný mrzačit, zraňovat a zabíjet, aby se k němu dostal. Po vysátí éteru mohl čistáka nechat zemřít, nebo ho proměnit v dalšího člena hordy démonů. Nikdo nevěřil, že v sobě půlčáci mají dost éteru, aby mohli přejít na temnou stranu, ale pro trpělivého démona, který měl větší zájem o vybudování armády než o oběd, jsme byli stejně dobří jako čištěcí.

Stálo za houby, že jediné, v čem jsme byli čistákům rovni, byl osud horší než smrt.

„Půlčáci, ze kterých se stanou démoni, se nezmění jako čištěcí.“ Olivia zakývala vidličkou v dlouhých prstech. „Jsou imunní vůči titanu, vid?“ Upřela pohled na mě.

Přikývla jsem. „Jo, musíte jim ufíknout hlavu. Odporné, já vím.“ Nebo na ně Seth musel použít svoje apollyonské čárymáry.

Kaina vyřídil *ákášou*, pátým a posledním živlem.

Caleb si mnul ruku v místě démoního kousnutí, ale přestal, když zachytil můj pohled. Přinutila jsem se k úsměvu.

„Jestli je to půlčák, může jít o kohokoliv.“ Luke se opřel a založil si ruce na prsou. „Totiž, jen se nad tím zamyslete. Nepotřebujou magii živlů, aby zamaskovali, jak ve skutečnosti vypadají. Může to být úplně kdokoliv.“

Když na stranu zla přešli čistáci, polokrevní to na nich poznali – a to bez sebemenších problémů. Prázdné oční důlky, bledá kůže a pusa plná zubů ostrých jako žiletky zrovna nepomáhají splynout s davem. Půlčáci měli z nějakého divného důvodu schopnost prohlédnout magii živlů, kterou čistokrevní démoni používali, ale polokrevní démoni vypadali pořád stejně jako před obrácením. Nebo aspoň u Kaina to platilo.

„No, musel by to být polokrevný, kterého v minulosti napadl démon,“ pronesl chraplavý, smyslný hlas. „Hmm, kdo by to jenom mohl být? Nerostou tady zrovna na stromech.“

Zvedla jsem hlavu a uviděla jsem Leu Samosovou a Jacksona. Byla půlka září a ta holka byla pořád dobronzovala opálená – a pořád tak krásná, že bych ji nejradši bodla do oka plastovou vidličkou.

„Jo, to by dávalo smysl,“ odpověděla jsem vyrovnaně.

Ametystové oči se upřely na mě. „Kolik známe polokrevných, které v poslední době napadli démoni?“

Zírala jsem na ni, rozpolcená mezi nevírou a touhou něco po ní hodit. „Přestaň, Leo. Dneska nemám náladu na tvoje žvásty.“

Krásné rty zvlnil krutý úsměšek. „Vím o dvou.“

Caleb vyskočil tak prudce, až shodil svou židli na zem. „Co tím chceš říct, Leo?“

Dva hlídači u dveří pokročili kupředu a se zájmem sledovali, co se bude dít. Olivia chytila Caleba za ruku, ale Caleb si jí nevšímal. „Tak do toho, Leo. Jen to vybal.“

Hodila si záplavu měděných vlasů přes rameno. „Uklidni se, Calebe. Kolikrát tě kouslí? Dvakrát? Třikrát? K obrácení polokrevného je potřeba mnohem víc než to.“ Významně se zahleděla na mě. „Nemám pravdu? Tak jsem to slyšela od hlídačů. Že démoni musí vysávat polokrevné hodně pomalu a potom jim ještě dát polibek smrti.“

Zhluboka jsem se nadechla. Lea a já jsme se upřímně nesnášely. Před časem jsem ji tak trochu litovala, protože jí démoni zabili rodiče, ale tahle doba mi teď připadala hodně vzdálená. „Já nejsem démon, ty krávo.“

Lea naklonila hlavu ke straně. „Když to vypadá jako démon, potom...“

„Leo, běž píchat a opalovat se, v libovolném pořadí.“ Caleb si zase sedl. „Nikdo není zvědavý na tvoje kecy. To je na tobě zvláštní, Leo. Myslíš si, že všechny zajímá, co říkáš, ačkoliv ve skutečnosti všechny zajímá jenom to, jak snadno tě můžou ohnout.“

„Nebo že učitelé minulý týden našli u tebe v pokoji láhev odvaru,“ dodala Olivia s povytaženými koutky úst. „Nevěděla jsem, že jsi na takové úchylárny. Nebo tak zařizuješ, aby po tobě pálili kluci?“

Vyprskla jsem. O tomhle jsem ještě neslyšela. „Páni. Zdrogovat kluka, aby s tebou spal? Pěkné. To bude asi ten důvod, proč mi Jackson dneska při hodině prakticky rajtoval po noze.“

Lein obličej získal podivný odstín mezi hnědou a červenou. „Ty blbá děvko, co miluješ demony, to kvůli tobě je můj táta po smrti! Měla jsi...“

Několik lidí se pohnulo naráz. Olivia a Caleb se vrhli přes stůl, aby mě chytili, ale když jsem chtěla, uměla jsem být rychlá.

Nepřemýšlela jsem; jednoduše jsem mrštila lesklé červené jablko přímo proti jejímu obličej. Takový hod v provedení polokrevního proměnní jablko v nebezpečnou zbraň. Vzápětí zasáhlo cíl a kavárnou zaznělo prasknutí.

Lea se odpotácela o několik kroků dozadu a chytila se za obličej. Mezi prsty jí prýštila krev, která odpovídala barvou jejím nehtům. „Zlomila jsi mi nos!“

Všichni v kavárně znehybněli. Dokonce i mátožně vyhlížející polokrevní sloužící přestali uklízet stoly a dívali se. Nikdo nezaječel ani nevypadal příliš polekaně. Koneckonců, byli jsme polokrevní – s násilím jsme se nikdy nepárali. Sluhové byli obvykle příliš nadopovaní, než aby si dělali starosti s něčím takovým.

Když jsem vyrazila k Lee, nějak jsem zapomněla na hlídače. Jeden z nich mě objal rukou kolem pasu a smýkl mnou přes stůl. Vyjekla jsem, nápoje se rozlévaly, jídlo padalo na zem a po kalhotách se mi rozmázlo blíže neurčitelné maso.

„Přestaňte, a hned!“

„Zlomila mi nos!“ Lea spustila ruce z obličeje. „Nemůžete dovolit, aby jí to prošlo!“

„Zavři zobák. Doktoři tě dají dohromady. Půlku obličeje máš stejně umělou.“ Vzpouzela jsem se, dokud mi hlídač nezkroutil ruku za zády a každý pohyb mi nezačal vysílat do ramene šípy bolesti.

„Chtěla se dostat k mému éteru.“ Lea na mě namířila zkrvavený prst. „Její matka mi zabila rodiče a ona teď chce zabít mě!“

Zasmála jsem. „Ale no tak, pro lásku...“

„Buď zticha,“ zasykl mi hlídač do ucha. „Mlč, než tě umlčím já.“

Výhrůžky polokrevných hlídačů se nedají brát na lehkou váhu. Ztichla jsem a druhý hlídač chytil Leu. V uších mi bušila krev a hrudník se mi pořád dmul vztekem, ale uvědomila jsem si, že jsem možná reagovala krapítek přehnaně.

A že budu mít pořádný průšvih.

Boj mezi polokrevnými sám o sobě nepředstavoval velký problém. Agrese a jistá míra násilí se občas přenese z tělocvičen i na místa, jako je kavárna. Kdykoliv se půlčák zaplete do nějaké potyčky, jeden z učitelů jim prostě udělí disciplinární trest.

Každá kolej má přiděleného jednoho učitele. V mém případě šlo o Gaiu Telisovou, docela pohodovou holku, která nebyla přehnaně přísná ani otravná. Jenže já jsem neskončila u Telisové. Pět minut poté, co jsem Lee podruhé zlomila nos, jsem stála v kanceláři děkana Androse.

Tohle byla jen jedna z mnoha nevýhod skutečnosti, že můj strýc byl děkan.

Zatímco jsem čekala na Marcuse, upírala jsem oči na čilou rybkou plující po akváriu a pohrávala si se šňůrkou kalhot. Někdy jsem se cítila jako jedna z těch rybek – uvězněná mezi neviditelnými stěnami.

Dveře za mnou se prudce otevřely a já se přikrčila. Tohle bude nepříjemné.

Kancelář vyplnil Marcusův hluboký hlas. „Jestli zjistíte něco dalšího, okamžitě mě informujte. To je všechno.“ Před dveřmi do jeho kanceláře stáli hlídači jako sochy řeckých válečníků.

Vzápětí dveře přibouchl a já jsem nadskočila.

Marcus přešel místnost. Byl oblečený, jako kdyby strávil většinu dne na golfovém hřišti. Očekávala jsem, že se posadí za stůl, jak se na děkana slušelo, takže když se postavil přímo přede mě a sevrhl opěrky mého křesla, trochu mě to šokovalo.

„Určitě víš, co se dnes stalo.“ Mluvil chladným a zároveň typicky kultivovaným tónem. Většina čistáků zněla právě takhle: uhlazeně a vznešeně. „Během noci byl napaden čistokrevný student.“

Zakláněla jsem se, jak nejdál to šlo, a nespouštěla jsem oči z toho akvária. „Jo...“

„Neuhýbej přede mnou pohledem, Alexandrie.“

Kousla jsem se do spodního rtu a podívala se na něj. Měl stejné oči jako moje matka, než se proměnila v démona – zářivě zelené jako třípytivé smaragdy. „Ano, slyšela jsem.“

„Pak jistě chápeš, co právě teď řeším.“ Marcus sklonil hlavu, takže se naše oči ocitly ve stejné výšce. „Po mém kampusu se pohybuje polokrevný démon a útočí na moje studenty.“

„Takže jde o proměněného polokrevného?“

„Myslím, že to už víš, Alexandrie. Dá se o tobě říct řada věcí – jsi impulzivní, nezodpovědná a nevychovaná. Ale hloupá ne.“

Chtěla jsem slyšet víc o tom démonském půlčákově, ne o svých charakterových vadách. „Kdo byl ten půlčák? Chytili jste ho, ne?“

Marcus si mé otázky nevšímal. „A teď mě odvolali z vyšetřování, které bude zásadní pro moje zdejší postavení, jen proto, že moje polokrevná neteř zlomila v kavárně nos nějaké dívky – a ještě ke všemu jablkem.“

„Obvinila mě z toho, že jsem démon!“

„A přirozená reakce podle tebe vypadá tak, že jí hodíš do obličeje jablko tak prudce, že jí tak ublížíš?“ Jeho hlas byl klamně tichý. Marcus byl jako Chuck Norris v růžovém golfovém tričku. V minulosti už jsem se naučila, že ho nemám podceňovat.

„Řekla, že to já jsem důvod, proč zemřeli její rodiče.“

„Zeptám se tě znovu: takže ses rozhodla, že po ní hodíš jablko tak prudce, abys jí tak ublížila?“

Rozpačitě jsem se zavrtěla. „Jo, tak nějak.“

Pomalu vydechl. „Víc mi k tomu neřekneš?“

Zatěkala jsem očima po místnosti. V mozku jsem měla úplně vymetené. Nakonec jsem řekla první, co mě napadlo. „Nečekala jsem, že jí to jablko zlomí nos.“

Narovnal se a tyčil se nade mnou. „Očekával jsem od tebe víc. Ne protože jsi moje neteř, Alexandrie. Dokonce ani ne proto, že máš víc zkušeností s démony než kterýkoliv jiný zdejší student.“

Promnula jsem si čelo.

„Všichni tě budou sledovat – všechny důležité osoby. Poskytněš Sethovi neslýchanou moc. Nemůžeme si dovolit žádné tvoje nepředložené chování, Alexandrie. Ani Seth si ho nemůže dovolit.“

Vzedmulo se ve mně podráždění. V osmnácti u mě dojde k takzvanému Znovuzrození neboli Probuzení, což je něco jako okamžitá nadpřirozená puberta. Probudím se a moje síla přejde na Setha. Netušila jsem, jaká přesně, ovšem ze Setha se stane bohobijec. Všichni se starali o něj, ale nezdálo se, že by je zajímalo, co se stane se mnou.

„Všichni od tebe očekávají víc. Budou tě sledovat kvůli tomu, co se z tebe stane, Alexandrie.“

S tím jsem nesouhlasila. Sledovali mě, protože se báli, že se zopakuje minulost. Zatím se stalo jen jedinkrát, aby se v jedné generaci objevili dva apollyoni. A tehdy se první z nich obrátil proti Radě. Oba apollyoni byli popraveni. Existenci dvou apollyonů naráz považovala Rada – i bohové – za nebezpečnou. Proto mě mamka před třemi lety

odvezla z Konventu. Domnívala se, že mě dokáže udržet v bezpečí a ukryt mezi smrtelníky.

„Na Radě se nesmíš chovat takhle. Nesmíš vyvolávat potyčky a urážet všechny kolem sebe,“ pokračoval. „Existují pravidla – pravidla naší společnosti, která musíš dodržovat! Bez váhání tě zotročí a bude jedno, s kým jsi příbuzná. Rozumíš?“

Pomalou jsem vydechla a zvedla jsem hlavu. Marcus teď stál u akvária, zády otočený ke mně. „Ano, rozumím.“

Přejel si rukou po vlasech. „Budeš vycházet z koleje na výuku, trénink a na jídla – v určených časech. To je všechno. Momentálně nemáš žádné přátele.“

Přimhouřila jsem oči. „Takže jsem dostala domácí vězení?“

Ohlédl se na mě a sevřel rty. „Do odvolání. A ať tě ani nenapadne se se mnou dohadovat. Z tohohle nemůžeš vyváznout bez trestu.“

„Ale jak mi můžeš dát domácí vězení?“

Marcus se pomalu otočil. „Zlomila jsi spolužačce nos jablkem.“

Najednou jsem se ani nechtěla dohadovat. Opravdu jsem z toho vyvázla lehce. A domácí vězení taky nic neznamenal. Nedalo se říct, že bych měla zrovna našlapaný program společenských akcí. „Dobře, ale povíš mi, jestli už jste chytili toho démona?“

Chvilí se na mě mlčky díval. „Ne. Ještě jsme ho nenašli.“

Sevřela jsem opěrky. „Takže... je pořád někde tady?“

„Ano.“ Marcus mi pokynul, ať vstanu, a já jsem ho následovala ke dveřím, kde oslovil jednoho z hlídačů. „Clive, doprovod slečnu Androsovou zpátky k jejímu pokoji.“

V duchu jsem zaúpěla. Clive byl jeden z hlídačů, které jsem silně podezřívala, že něco měli s Leou. Nějak se k ní donesl obsah každého rozhovoru v Marcusově pracovně. A vzhledem k tomu, že Clive měl slabost pro mladé holky, co nosí falešné střevíčky od Prady, byl můj hlavní podezřelý.

„Ano, pane.“ Clive se uklonil.

„Nezapomeň na to, o čem jsme spolu mluvili,“ řekl mi Marcus.

„Ale co...“

Marcus zavřel dveře.

Kterou část rozhovoru jsem si měla pamatovat? To, že mu dělám ostudu, nebo že po kampusu pobíhá démon? Clive mě chytil za loket a zaryl mi prsty do kůže. Trhla jsem sebou a pokusila se mu vyškubnout, jen však zvýšil tlak. Jizvy od démoních kousnutí byly pořád zvláště citlivé.

„Užíváš si to, vid?“ procedila jsem mezi zuby.

„Hádáš správně.“ Postrčil mě ke schodišti. Čistáci byli bohatí – a mluvím tady o větším jmění, než kdo dokáže pochopit. A přesto v celém kampusu nebyl jediný výtah.

„Myslíš si, že ti všechno projde, co? Jsi děkanova neteř, nevlastní dcera ministra a příští apollyon. Jsi prostě děsně výjimečná, co?“

Existovala slušná šance, že ho praštím, ale místo jablka použiju pěst. Vymanila jsem se mu ze sevření. „Jo, jsem děsně výjimečná.“

„Nezapomeň, že jsi pořád polokrevná, Alex.“

„A ty nezapomeň, že jsem děkanova neteř, ministrova nevlastní dcera a příští apollyon.“

Clive ke mně přistoupil tak blízko, až se naše nosy téměř dotýkaly. „Vyhrožuješ mi?“

Necouvla jsem. „Ne. Jenom ti připomínám, jak jsem výjimečná.“

Chvilí se na mě díval a pak se krátce, drsně zasmál. „Možná všichni budeme mít štěstí a stane se z tebe démoní svačinka, až půjdeš na kolej. Sama. Dobrou noc.“

Zasmála jsem se tak hlasitě, jak jsem jenom dokázala, a odměnou mi bylo přibouchnutí dveří. Když jsem sbíhala ze schodů, už jsem na Clivea zapomněla. Po kampusu se pohyboval démon a napadl jednu čisto-krevnou – téměř ji zabil. Kdo mohl tušit, za jak dlouho bude potřebovat další dávku? Mamka říkala, že čisták vystačí normálnímu démonovi na několik dní, ale platilo totéž i pro polokrevného démona?

O tom nic neříkala, i když toho během mého zajetí v Gatlinburgu namluvila hodně o plánech svrhnout Radu a čistáky. Mamka a Eric,

jediný démon, který v Gatlinburgu přežil, plánovali nejdřív proměnit půlčáky a potom je vyslat, aby nepozorovaně pronikli do Konventů. Vypadalo to, že jejich plán už probíhá... nebo mohlo jít o náhodný útok?

O tom jsem pochybovala.

To, co jsem se dozvěděla v Gatlinburgu, představovalo důvod, proč se zúčastním listopadového zasedání Rady, ale moje svědectví mi teď připadalo zbytečné.

Zatočila jsem na druhé podlaží a najednou jsem se zastavila. Jako by mi podél páteře přejely ledové prsty a probudil se šestý smysl, kterým jsme my polokrevní od přírody vybaveni. Ohlédla jsem se přes rameno – téměř jsem očekávala, že za mnou bude stát polokrevný sériový vrah... nebo přínejmenším Clive, aby mě shodil ze schodů.

Nic jsem ale neviděla.

Všem nám vtloukali do hlavy, že ten divný šestý smysl, který nás varuje před všemožnými nebezpečími, nesmíme ignorovat. Opožděně jsem si pomyslela, že jsem možná neměla rozčítit Clivea. Koneckonců, někde tady číhá démon. Rychle jsem seběhla ze schodů a prudce otevřela dveře do přízemí.

Pořád mnou prostupoval strach a po zádech mi přejížděl mráz. Nikak nepomáhalo, že dlouhou chodbu osvětlovala jen poblikávající stropní světla, jež ještě posilovala strašidelnou atmosféru. Kde byli všichni učitelé a hlídači? Panovalo tu ticho jako v hrobce.

„Clive?“ Těkala jsem očima po každém prázdném centimetru chodby. „Jestli si na mě něco zkusíš, zlomím nos i tobě.“

Jedinou odpovědí bylo ticho.

Zjezily se mi chloupky na zátylku. Sochy múz nade mnou vrhaly tvrdé stíny do vstupní haly. Vykročila jsem chodbou a cestou se rozhlížela po každém výklenku a zákoutí, jestli se v něm neskryvá nějaká hrozba. Od stěn se odrážela hlasitá ozvěna mých kroků, skoro jako kdyby se mi vysmívala. Vtom jsem se zastavila a poklesla mi brada. Ve vstupní hale stály tři nové sochy, které tu ještě nebyly, když mě odváděli do Marcusovy pracovny.

Tři mramorové sochy přímo uprostřed síně. Andělské, krásné ženy stojící těsně u sebe, s pažemi přitisknutými k tělům a vysokými oblouky křídel nad nakloněnými hlavami.

Bohové.

V Konventu byly *fúrie*.

Prozatím zůstávaly zavřené v kameni, ale jejich příchod byl projevem krajní nespokojenosti bohů. Pomalu jsem je obcházela, jako kdyby se mohly v kterémkoliv okamžiku osvobodit ze svých schránek a rozsápat mě na kusy. Představila jsem si, jak čekají a brousí si drápy, které se objeví, až na sebe vezmou pravé podoby.

Fúrie byly starobylé, děsivé bohyně, kdysi využívané k pronásledování těch, kdo spáchali zlo, ale vyhnuli se trestu. Teď se objevovaly, kdykoliv něco ohrožovalo čistáky jako celek... nebo obecně lidstvo.

K něčemu se schylovalo, nebo k tomu už došlo.

Odtrhla jsem oči od jejich vznešeně poklidných výrazů a zatlačila jsem do těžkých dveří. Na lokti se mi sevřela něčí ruka. Moje překvapené vyjeknutí znělo spíš jako zavřeštění. Zaklonila jsem se a vykopla proti neznámému útočníkovi. Zvedla jsem oči ve zlomku vteřiny před tím, než moje noha zasáhla cíl.

„Sakra!“ vydechla jsem.

Aiden odrazil moje koleno a povytáhl obočí. „Rozhodně se ti zlepšují reflexy.“

Zavřela jsem oči. Pořád mi zběsile tlouklo srdce. „Bohové, vyděsil jsi mě k smrti.“

„To vidím.“ Pustil můj loket a sjel mi pohledem ke kalhotám. „Takže je to pravda.“

„Takže co je pravda?“ Pořád jsem se nedokázala zklidnit. U všech bohů, myslela jsem si, že to je démon, který se chystá zahryznout do toho, co mi zbývalo z ruky.

„Střetla ses s Leou Samosovou a zlomila jsi jí nos.“

„Jo tohle.“ Narovнала jsem se a našpulila jsem rty. „Řekla, že miluju demony a...“

„Slova, Alex, pouhá slova.“ Alex naklonil hlavu ke straně. „Copak jsme to už neprobírali?“

„Ty neznáš Leu. Nevíš, jaká je.“

„Záleží na tom, jaká je? Nemůžeš bojovat s každým, kdo o tobě řekne něco ošklivého. Kdybych se choval jako ty, nedělal bych nic jiného.“

Protočila jsem panenky. „O tobě nikdo nic ošklivého neříká, Aide-ne. Všichni si tě váží. Jsi dokonalý. Tebe nepovažují za démona. Každopádně, ve vstupní hale je pohřbená nová šťastná rodinka.“

Zamračil se.

„Jsou tam fúrie – jejich sochy.“

Aiden si prohrábl vlasy a vzdychl. „Obávali jsme se, že k tomu může dojít.“

„Proč tu jsou?“

„Došlo k prolomení bezpečnosti Konventu, ačkoliv Rada ujišťovala, že nic takového se nikdy nestane. Patřilo to k jejich dohodě s bohy před dávnými časy, když vznikl první Konvent. Bohové vidí tohle prolomení jako doklad, že Rada nedokáže zvládnout problém s démony.“

Sevřel se mi žaludek. „A co to přesně znamená?“

Aiden se ušklíbl. „To znamená, že pokud bohové dospějí k závěru, že čistokrevní ztratili kontrolu nad situací, vypustí fúrie. A to je scénář, který si nikdo nepřeje. Fúrie půjdou po každém, koho budou považovat za hrozbu – po démonech, polokrevných nebo...“

„Apollyonovi?“ zašeptala jsem. Aiden neodpověděl, což potvrdzovalo, že se ve svém odhadu nemýlím. Zasténala jsem. „Paráda. No, doufejme, že se to nestane.“

„Souhlasím.“

Přešlápla jsem z nohy na nohu. Ještě jsem úplně nezpracovala tuhle novou hrozbu. „Co tady vůbec děláš?“

Aiden se na mě zachmuřeně podíval. „Šel jsem za Marcusem. Co tu děláš ty a sama?“

„Clive mě měl doprovodit zpátky na kolej, ale nějak z toho sešlo.“

Přimhouřil oči a potom si znovu povzdychl. Kývl ke kolejím a zasunul ruce do kapes tmavých kalhot. „Pojď, doprovodím tě já. Neměla bys být sama.“

Vykročila jsem přes nádvoří. „Protože je v kampusu pořád démon? A fúrie připravené zaútočit?“

Aiden se zamračil ještě víc. „Já vím, že ta tvoje prostořekost je jenom póza. Nejspíš proto jsi proměnila jablko ve vražednou zbraň. Zrovna ty víš, jak je to vážné.“

Po jeho pokárání mi do tváří vystoupal ruměnec a bodly mě výčitky svědomí. Sklopila jsem oči k zemi. „Omlouvám se.“

„Já nejsem ten, komu by ses měla omluvit.“

„No, v žádném případě se nebudu omlouvat Lee. Na to rovnou zapomeň.“

Aiden zavrtěl hlavou. „Já vím, že tě Leina slova rozrušila. Dokonce dokážu... pochopit tvou reakci, ale musíš si dávat pozor. Lidi tě...“

„Jo, já vím. Lidi mě sledují a tak dále, bla bla.“ Ohlédl jsem se po stínech patrolujících hlídačů. Stmívalo se, lampy však ještě nesvítily. Největší budovy – ty se školou, tělocvičnami a kolejemi – vrhaly na cestu tmavé stíny. „Tušíte, kde by ten démon mohl být?“

„Ne. Všechno jsme prohledali a pátrání pokračuje. Momentálně se soustředíme na ochranu studentů.“

Zastavili jsme se u úpatí schodů před mou kolejí. Na verandě nikdo nebyl – jasná známka všeobecné nervozity. Většinou tu postávaly dívky a doufaly, že natrefí na nějakého kluka. „Viděla Melissa toho démona? Dokázala ho popsat?“

Aiden si přejel rukou po čele. „Zatím si z toho útoku nevybavuje skoro nic. Lékaři se domnívají... že jde o důsledek traumatu. O způsob, jakým se chrání.“

Odvrátila jsem pohled. Byla jsem ráda, že je takové šero. Proč nemůžu zapomenout na to, co se odehrálo v Gatlinburgu? „Půjde o víc než o trauma. Je čistačka. Zatímco jeden z nás by byl vycvičený k tomu, aby

zaznamenával detaily a získal co možná nejvíc informací, ona nebyla. Je prostě jako... normální holka. A jestli k tomu útoku došlo v noci, nejspíš ho považovala za noční můru. Probudit se do něčeho takového? Ani si neumím představit..." Zarazila jsem se. Aiden se na mě zvláště díval. „Co je?“

„Uvažuješ naprosto správně.“

Nedokázala jsem potlačit široký úsměv. „Já vím, jsem prostě skvělá.“

Zacukaly mu koutky úst, jako kdyby se taky nejradši usmál. „Takže, v jak velkém maléru jsi?“

„V podstatě mám domácí vězení, ale řekla bych, že jsem vyvázla lehce.“ Pořád jsem se křenila jako idiot.

„Ano, to vyvázla.“ Zdálo se, že se mu ulevilo. „Snaž se držet mimo problémy a prosím, neplíž se po kampusu. Pochybuju, že ten démon je pořád tady, ovšem jeden nikdy neví.“

Zhluboka jsem se nadechla a založila si ruce na prsou. „Aidene?“

„Hm?“

Nechávala jsem oči sklopené k jeho botám. Měl je naleštěné, bez jediného odřeného místa. „Začíná to, vid?“

„Mluvíš o tom, co ti sdělila tvoje matka?“

„Říkala, že právě tohle udělají. A Eric unikl. Co když stojí i za tímhle a..."

„Alex.“ Naklonil se ke mně. Stáli jsme blízko u sebe, ale ne tak blízko jako v té tělocvičně. „Nezáleží na tom, jestli za tím stojí Eric, nebo někdo jiný. Zajistíme, aby se to neopakovalo. Nemáš žádný důvod k obavám.“

„Já se nebojím.“

Aiden ke mně natáhl ruku a pohladil mě po prstech. Byl to jen letmý dotyk, avšak i tak se mi po kůži rozšířilo mravenčení. „Neříkal jsem, že se bojíš. Spíš jsi až příliš statečná.“

Naše pohledy se střetly. „Všechno se mění.“

„Všechno už se změnilo.“

Později v noci jsem se převalovala na posteli. Nedokázala jsem vypnout mozek. Útok démona, hod jablkem, zuřivé fúrie, blížící se zasedání Rady a ostatní věci, to všechno mi vířilo hlavou jako jediný obří, nekonečný mrak. Pokaždé když jsem se překulila na druhý bok, cítila jsem, jak ve mně vzrůstá zlost z toho, že strávím další bezesnou noc.

Potíže se spánkem u mě začaly přibližně týden po návratu z Gatlinburgu. Usnula jsem asi tak na hodinu a potom mi do snů pronikla nějaká noční můra. Ve většině z nich vystupovala moje matka. Občas jsem s ní znovu bojovala v lese, někdy jsem ji nezabila, někdy jsem byla jenom s Danielem, tím démonem s příliš nenechavýma rukama.

Potom tu byly sny, ve kterých jsem *chtěla*, abych se proměnila v démona.

Právě jsem se přetočila na břicho a zabořila obličej do polštáře, když jsem v žaludečním důlku ucítila zvláštní mravenčení – jako před prvním polibkem, jenom mnohem, mnohem silnější.

Zvedla jsem se na lokty a zamžourala na budík. Minula jedna hodina a já jsem byla pořád vzhůru. A bylo mi horko – opravdu velké horko. Napadlo mě, že se zase rozbil termostat, a tak jsem vstala a otevřela jsem okno u postele. Ovanul mě chladný, vlhký vzduch od oceánu, který mi poskytl aspoň částečnou úlevu. Už jsem neměla pocit, že se upeču ve vlastní šťávě, avšak pořád jako bych celá hořela. Přejela jsem si dlaněmi po obličejí a s bolestí si vzpomněla na to, jak jsem byla s Aidenem. Ne při výcviku, kdepak – tu noc před tím, než jsem šla za Kainem, tu noc, kdy jsem ležela nahá v Aidenově posteli.

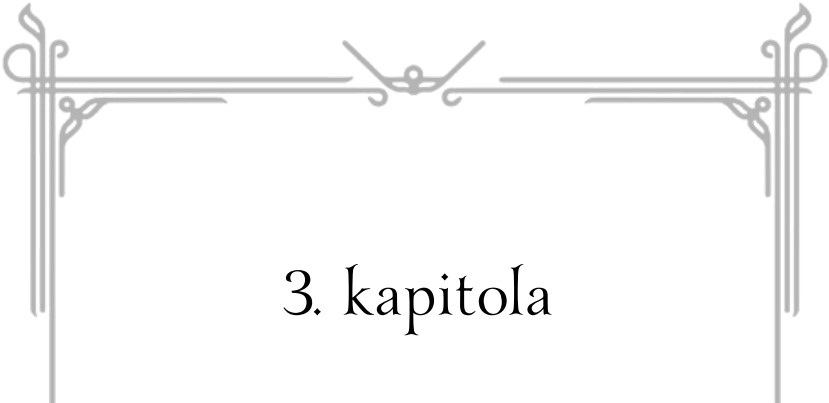
Vzpomínala jsem si ale na víc než na fyzické pocity. V hlavě mi zněla slova, která nikdy nezapomenu, ani za trilion let: *Dostala ses mi pod kůži, stala ses mojí součástí*. Nic podobného mi ještě nikdo neřekl – nikdo.

Znovu jsem se podívala na hodiny a vzdychla jsem. Uběhlo patnáct minut, potom dvacet, potom třicet. Nakonec jsem přestala sledovat čas.

Bušilo mi srdce, dokud jsem nezavřela oči. Téměř jsem viděla Aideny, cítila jemný dotyk jeho prstů a znovu slyšela ta slova. Vtom mravenčení bez varování ustalo a studený vzduch od okna mi najednou připadal ledový.

„Co to má sakra znamenat?“ Otočila jsem se na záda. „Návaly vzrušení? To jako vážně?“

Trvalo dlouho, hodně dlouho, než jsem usnula.

3. kapitola

Následující den se všechno změnilo. Olivia a já jsme se ve třídě skláněly nad učebnicí matematiky a snažily se pochopit rozdíl mezi sinem a cosinem. Vzhledem k tomu, že většinu dospělých životů strávíme pronásledováním a zabíjením démonů, šprtání trigonometrie nám připadalo poměrně zbytečné, takže jsme to s aktivitou nepřeháněly.

Na volné místo nad vzorečkem jsem nakreslila obrovská prsa a nadepsala je „Olivia“. Olivia okamžitě vygumovala svoje jméno a napsala k nim „Alex“.

Vyprskla jsem a zvedla oči právě včas, abych viděla, jak se učitelka Katerisová, čistokrevná držitelka tolika akademických titulů, že by mohla přednášet na Yale, prudce otočila a zamračila se na nás.

„Skvělé,“ zašeptala Olivia s rukou před ústy. „Jestli zvedne tu učebnici a zeptá se, co to děláme, přísahám, že umřu.“

Hlasitě jsem zívla. „Jo, jasně.“

Učitelka Katerisová položila křídou a sepjala ruce. „Slečno Androsová a slečno Panagopoulosová.“ Odmlčela se na dost dlouho, aby se na nás ohlédla celá třída. „Nechtěly byste se s námi podělit...?“

„Líbí se mi, jak vyslovuje tvoje příjmení,“ zašeptala jsem Olivii přesně v okamžiku, kdy se otevřely dveře učebny a dovnitř vešel hlouček hlídačů.

„Co se sakra děje?“ Olivia se narovнала.

Paní Katerisová couvla a uhladila si sukni.

Hlídači se uklonili jejím směrem – zvyk, když polokrevný oslovuje čistokrevného s vysokým postavením – což je v našem světě prakticky každý z nich.

„Omlouváme se za vyrušení, paní Katerisová,“ řekl první hlídač. Málem jsem ho nepoznala. Byl to ten hlídač z mostu, který mě sledoval po ostrově – Crede Linard. Museli ho povýšit.

Učitelka se na něj nejistě usmála. „Není třeba se omlouvat. Jak vám můžeme pomoci?“

„Děkan Andros si přeje vidět polokrevné studenty. Jsme tu, abychom je k němu odvedli.“

Půlčáci ve třídě se podívali jeden po druhém. V obličejích se jim zračil zmatek a ostražitost. Došlo snad k novému útoku?

Paní Katerisová ustoupila o další krok a znovu sepjala ruce. Hlídač Linard se s působivě nečitelným výrazem otočil ke třídě. „Pojďte s námi, prosím.“

Olivia zaklapla učebnici. Z tváří jí vyprchala barva. „Co se děje?“

Zvedla jsem svoji tašku z podlahy. Myslela jsem na ty fúrie. Dnes ráno o nich všichni mluvili – mysleli si, že vypadají docela hustě. Nikdo podle všeho nechápal, o jak velkou, přímo obrovskou hrozbu jde. „Nevím.“

Když jsme vyšli z učebny, několik půlčáků se začalo vyptávat, ale Linard se na ně zamračil. „Žádné mluvení.“

Totéž se dělo v ostatních třídách. Otvíraly se dveře a hlídači odváděli půlčáky po chodbě. I shora k nám doléhaly zvuky kroků. Ohlédla jsem se za sebe a uviděla jsem Caleba a Lukea.

Nedokázala jsem se pořádně nadechnout. Všem nám bylo jasné, že jde o něco vážného. Ve vzduchu viselo napětí a lepilo se nám ke kůži, zatímco jsme sestupovali do prvního patra. Cesta po schodech trvala absurdně dlouho. Opět jsem pocítila nutkání zmínit se o skutečnosti, že potřebujeme výtahy.

Provedli nás vstupní halou, kolem administrativních kanceláří a do centra Konventu, vnitřního kolosea, studenty nazývaného jednoduše „aula“. Byla to jediná dostatečně velká místnost, abychom se do ní všichni vešli.

Jakmile jsme se ocitli uvnitř, pokynuli nám, ať se posadíme a držíme se u svých tříd. Olivia a já jsme skončily ve třetí řadě, zatímco Caleb a Luke byli přinejmenším v jedenácté, což stálo za houby. Radši bych seděla blízko Caleba, až vybalí tu bombu, kterou na nás mají připravenou, a věděla jsem, že pro Olivii to platí taky.

Zamračeně jsem pocukávala kolenem. Sedadla byla z pískovce a představovala ty nejnepohodlnější věci, na jakých jste mohli sedět.

Olivia se zavrtěla. „Myslíš...“

Hlídač Linard se pod námi prudce otočil. „Žádné mluvení.“

Olivia vyklenula obočí a mě napadlo, jestli by Linard dostal mrtvici, kdybych se ho zeptala, kdo hlídá most. Hlasitě jsem vydechla a rozhlédla se po moři polokrevných v zelených úborech. Dohlížela na nás skupina hlídačů v modrých uniformách, ale neviděla jsem skoro žádné černé uniformy strážců, lovců démonů.

Pak můj zrak padl na vysokého blondýna opřeného o stěnu – okamžitě jsem poznala ty vypracované svaly a útlé boky. Jednu dlouhou nohu měl pokrčenou a podrážkou se opíral o mozaiku polonahého Dia.

Seth.

Vlasy měl stažené koženou páskou, ale jako vždycky mu kratší prameny volně padaly k bradě. Měl jedinečně zlatavou pleť, jakou jsem neviděla u nikoho jiného, a dokonale vymodelovaný obličej se zvláštníma, exoticky tvarovanými jantarovými očima. Někdy jsem uvažovala, jestli to nebyli osobně bohové, kdo vytvořili tyhle lícní kosti a samolibě se usmívající rty, jestli to nebyli přímo oni, kdo mu umístil na bradu mělký dolíček a vytesal jeho čelisti jako ze žuly. Nikdo jiný nevypadal tak jako on.

Byl koneckonců první apollyon v naší generaci. Podle mého nevlastního otce nám se Sethem bylo souzeno, abychom se nějakým zvláštním

způsobem propojili a proudila mezi námi energie. Podle mě byl Seth spíš trnem v...

Právě teď kývl hlavou mým směrem a mrkl. Opřela jsem se dozadu a místo toho se soustředila na hlídače dole. Momentálně jsme se Sethem nebyli zadobře. Při posledním tréninku mě „omylem“ zasáhl výtryskem čisté energie a já jsem mu „omylem“ hodila na hlavu kámen.

Možná mám opravdu problém s házením věcí po ostatních.

Po době, která mi připadala jako věčnost, do tělocvičny vešel Marcus a všichni studenti se předklonili. Bylo nás tu kolem dvou stovek, ve věku od sedmi do osmnácti let. Ti nejmenší seděli na zemi a tiskli se k sobě koleny. Patrně neměli ponětí o tom, co se děje.

Marcus nepřišel sám. Následovali ho hlídači Rady v bílých uniformách. Rada se podobala olympskému dvoru a skládala se z osmi čistáků a dvou ministrů – jednoho muže a jedné ženy. Rady sídlily jen v Konventech – zde v Severní Karolíně, v New Yorku, v Jižní Dakotě a v divočině Tennessee. Rada vládla, rozhodovala o zákonech a vynášela tresty. Ministři byli jediní, kdo komunikoval s bohy, ale pokud Lucian v létě mluvil pravdu, bohové už s žádným ministrem nemluvili celou věčnost.

Pomyslela jsem si, že to je hodně okázalosti kvůli jednomu ministrovi. Nepřijela za námi celá Rada – jenom Lucian a jeho úžasné vlasy. Uhlově černé a rovné, dosahující mu až k pasu. To, že měl pěkné vlasy, byla jediná opravdu dobrá věc, kterou jsem mohla o svém otčímovi říct. Totiž, taky mi posílal hodně peněz.

Hlídači se uklonili a pomalu se narovnali. Zaznamenala jsem, že Seth se nepohnul ani o centimetr a Lucian předstoupil před nás a sepnal ruce. Měl na sobě čisté bílé roucho připomínající tuniku. Vypadal v něm směšně.

„Včera došlo na pozemcích Konventu k útoku démona.“ Lucianův znělý hlas se rozléhal tichou místností. „Takový útok je naprosto bezprecedentní a musíme na něj rychle reagovat. V tuto chvíli věříme, že nedojde k žádnému dalšímu... narušení bezpečnosti.“

Jo, určitě viděl ty fúrie. To se vsadím, že doufá, že už se nic podobného nestane.

„Niméně,“ pokračoval, „musíme hledět do budoucnosti a soustředit se na prevenci.“

Našimi řadami se rozšířila úzkost jako mohutná vlna po hladině oceánu. Zatajila jsem dech.

„Rada a vedení Konventu se dohodly, že je nutné přijmout opatření, aby se neuskutečnil žádný další útok.“

Tehdy kupředu pokročil Marcus, s úsměvem, z kterého mi přeběhl mráz po zádech. „Během následujícího týdne se odehraje několik věcí. Právě jsou zaváděna nová pravidla. Ta budou platit bez výjimky a s okamžitou účinností.“

A je to tady, pomyslela jsem si zlostně. Jeden polokrevný přejde na stranu zla, takže potrestají všechny. Chápala jsem závažnost situace, ale tím se přijetí nevyhnutelného nijak neulehčovalo.

Marcus se rozhlédl po přítomných půlcácích. Na okamžik se jeho pohled střetl s mým, hned se však zase přesunul dál. „Od dnešního večera bude pro všechny polokrevné platit zákaz vycházení po sedmé hodině večer.“ Bylo slyšet, jak se řada studentů prudce nadechla, a mně spadla brada div ne až na podlahu. „Budete smět vycházet výhradně v doprovodu hlídače a v rámci aktivity související s výukou. Jiné výjimky nebudou přípustné. Polokrevní mají zakázaný přístup do pokojů čistokrevných, pokud nebudou v doprovodu učitele nebo hlídače. Žádný polokrevný nebude smět opustit ostrov Konventu bez povolení, a i pak musí být doprovázen hlídačem nebo strážcem.“

„Bohové,“ zamumlala Olivia a přejela si dlaněmi po stehnech. „To můžou?“

Neodpověděla jsem. Čištění mohli dělat, cokoliv chtěli. Tušila jsem, že to ještě zdaleka není všechno.

„Před kolejemi budou umístění strážci spolu s hlídači. Kromě toho se všichni polokrevní musí podrobit tělesné prohlídce. Tyto...“ Přísně